

„Chci spát!“ mumlal si otráveně. „Jakmile se rozední, bude všechno mnohem veselejší.“

Znovu hlasitě zívá – a v tu chvíli ho něco zarazilo. Zahleděl se z okna na vodní hladinu pod útesy, nad nimiž se tyčil maják.

Tygr zmateně zamrkal, ale nemýlil se. V moři bylo vidět přízračné světlo. Zdálo se, že nazeleňalá záře vychází odněkud z hlubin, jako by se tam nacházely silné podvodní reflektory. Světlo se pohybovalo sem a tam jako nějaká obrovská medúza. A šířilo se na všechny strany.

Co Patrika obzvlášť překvapilo, byla jeho barva – děsivě zelenožlutá.

Když mraky opět zakryly měsíc, venku znovu vše potemnělo. Jen strašidelné světlo pod majákem zůstalo a přetavilo se do podoby velkého mraku.

Nebyl to snad duch? Patrik se zachvěl. Zdálo se mu, že rozeznává tenké paže, které mu mávají, a žhoucí oči, které se na něj upírají.

Dala se do něj zima a roztrásl se po celém těle. Začal tedy poskakovat na místě, aby se zahřál. Za normálních okolností ho to uklidňovalo.

Znovu se podíval na hodinky.

Bylo pět minut po půlnoci.

Náhle se zcela nečekaně ozvalo tiché zavytí.

Znělo děsivě a jakoby z jiného světa.

